

“L'aportació de Buera ha estat especialment valuosa perquè ha sabut agermanar els valors populars i el regust de la terra, amb una rigorosa qualitat tècnica, contribuint així, en la línia dels grans mestres catalans, a la dignificació de la sardana.”
xavier montsalvatge

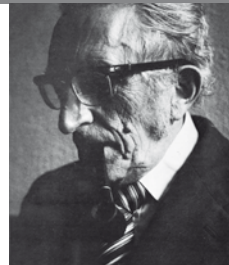
sardanes per a cobla

cobla de cambra de catalunya

direcció: Jesús ventura

Josep Maria Buera i Pinart (1900-1988)

“L'aportació de Buera ha estat especialment valuosa perquè ha sabut agermanar els valors populars i el regust de la terra, amb una rigorosa qualitat tècnica, contribuint així, en la línia dels grans mestres catalans, a la dignificació de la sardana.”
xavier montsalvatge

Josep Maria Ruera i Pinart neix el 2 d'agost de 1900 a Barcelona, malgrat que la seva família té d'antuvi arrels a Granollers. Després de passar els primers anys a Barcelona, aviat els seus pares retornen a Granollers, mentre que el petit Josep Maria roman sota la tutela dels avis materns, fins que els esdeveniments de la Setmana Tràgica propicien el seu trasllat al domicili patern d'aquesta vila a l'edat de 9 anys; indret al que estarà vinculat la resta de la seva vida, fins el seu traspass el 31 de maig de 1988.

Comença els seus estudis de música amb el mestre Manuel Glanadell, organista de la parròquia granollerina de Sant Esteve, i de violí amb el mestre Pere Brugués. Els continua a l'Escola Municipal de Música de Barcelona i al Conservatori del Liceu amb els mestres Amadeu Argelaga i Josep Munner, de qui aprèn contrapunt i fuga. El 1917 obté una beca de

l'Ajuntament de Granollers que li permet ampliar la seva formació amb estudis de composició amb Enric Morera, i d'orquestració amb Joan B. Lambert i Joan Lamote de Grignon amb qui es relacionarà sovint al llarg de la seva carrera musical i a qui considerarà com "un pare", musicalment parlant.

Durant la seva etapa d'estudiant, i per guanyar-se la vida, forma part de diverses orquestres locals, com ara *La Moderna*; a la vegada que des dels 17 anys col·labora en les tasques d'organista de la parròquia de Granollers, càrrec que li serà confiat el 1922 i que mantindrà fins la seva mort, feta l'excepció obligada del període de la guerra civil, i una curta temporada en la que cap el 1922 s'estableix provisionalment a Barcelona, participant en diverses formacions i actuant amb certa regularitat als teatres i locals de més anomenada, arribant a formar part com a viola de

l'*Orquestra Pau Casals* durant el cicle de Concerts de Primavera del Gran Teatre del Liceu l'any 1923.

Buscant una major estabilitat, aconsegueix el càrrec de director de l'Orquestra *La Catalònia* de Granollers el 1924, i retorna a la capital del Vallès Oriental, on acabarà desenvolupant una densa activitat participant i dirigint diversos conjunts instrumentals i corals, essent-ne també fundador en alguns casos. Podem esmentar en aquest sentit la coral claveriana *Amics de la Unió* (1929-1936), la *Schola Cantorum* i l'*Orfeó Femení* de Granollers (1942), el *Quartet Clàssic de Granollers* (1942) que donarà origen a l'*Orquestra de Corda de Granollers* (1950), entre altres; i cal destacar especialment la seva participació en la fundació de l'*Orquestra Selecció* el 1944, formació que va arribar a aplegar 21 músics, esdevenint -segons els entesos- la millor orquestra de ball d'Espanya, i de la que en serà

el director a partir de 1957. Posteriorment, també dirigeix l'*Orquestra de Cambra de Granollers* (1961), i funda i dirigeix l'orquestra també local *Els Pleyel* (1961-1969), on finalment serà substituït per un altre gran conegut dels amants de la música de cobla, un jove Joan Lluís Moraleda.

Profundament implicat en la promoció de la cultura, canalitza les seves inquietuds docents principalment a través de l'*Escola Municipal de Música de Granollers*, que neix el 1928, guanyant per oposició la plaça de professor de solfeig-teoria i essent-ne nomenat sotsdirector, assumint posteriorment la seva direcció el 1945 (substituint el qui havia estat mestre seu, Joan B. Lambert) fins la seva jubilació el 1984. Per altra banda, el mestre Ruera ha estat un destacat activista en la vida social i cultural de Granollers, essent nomenat vicepresident de l'*Associació de Música de Granollers* el 1931, president del

Patronat del Museu i Arxiu de Granollers i del Vallès Oriental el 1934, membre numerari del *Centre d'Estudis de l'Associació Cultural de Granollers* des del 1952, fundador de la delegació de *Juventuts Musicals* a Granollers el 1962. Per tot això, a més de la seva labor creativa, i l'abnegada dedicació als seus conciutadans i a la seva ciutat, és mereixedor de nombrosos reconeixements, destacant l'atorgament de la *Medalla d'Argent de la Ciutat de Granollers* el 1971, la nominació de "Granollerí de l'any" el 1973, la concessió per part de l'Ajuntament de Granollers el 1983 de rebatejar amb el seu nom l'Escola Municipal de Música, coneguda avui com *Escola Municipal de Música Josep M. Ruera*, així com de posar el seu nom a un carrer cèntric de la ciutat, i la distinció de "Fill adoptiu de la ciutat de Granollers" el 1984.

Pel que fa a la seva vessant creativa, l'obra musical de Josep Maria Ruera abraça una àmplia diversitat de gèneres i nombrosos i importants premis n'avalen la qualitat: des de la música simfònica, música de cambra, música vocal (tant profana com religiosa), música lleugera, harmonitzacions i arranjaments diversos, i de manera destacada música per a cobla, especialment pel que fa al gènere de la sardana. El mestre Ruera forma part d'una Catalunya musicalment avançada, projectant aquesta capacitat musical a tots els que l'envolten, i que malauradament aquestes condicions favorables a la creativitat reben el dramàtic sotrac de la Guerra Civil. La

seva obra presenta un estil molt propi, amb uns trets nacionalistes ben marcats, dintre del context de la tradició tonal neoromàntica, on sovint queda ben palesa la seva estimació pel seu país i el seu gran interès pel folklore català. S'ha volgut dividir la seva obra en dues etapes, separades per la Guerra Civil, pel que va suposar aquesta circumstància en la seva vida tan a nivell professional (ja que es veu privat de desenvolupar la seva feina) com també a nivell personal i familiar (la seva primera muller perd la vida en el bombardeig de Granollers del 31 de maig de 1938; ell és empresonat; ...), més que no pas per canvis rellevants en el seu estil creatiu i en les seves fonts d'inspiració.

Dos fets marquen significativament la seva carrera musical: d'una banda l'estrena, gràcies als consells del seu mestre i amic Joan Lamote de Grignon, de la seva obra *Tres moviments simfònics*, durant el XIVè Festival de la Societat Internacional de Música Contemporània (SIMC), prestigiós certamen celebrat a Barcelona l'any 1936; i per altra banda, l'estrena i posterior enregistrament dels seus quatre poemes simfònics per a orquestra i cobla agrupats sota el títol d'*Empúries*, considerada la seva obra més rellevant, catalogada del 1971.

Pel que fa a la seva obra sardanista i per a cobla, el mestre Ruera queda emmarcat dintre del que també

s'ha anomenat època d'or de la sardana, en la qual els Músics (en majúscula) utilitzen la sardana sense complexos, com un vehicle més, i en cap cas exclusiu, de llur creació i expressió musical. D'aquesta manera, les paraules del mestre Xavier Montsalvatge donen ple sentit a aquesta afirmació quan diu: "L'aportació de Ruera a la sardana i a la música per a cobla ha estat especialment valuosa perquè ha sabut agermanar els valors populars i el regust de la terra que escauen a una dansa destinada a ser ballada pel poble, amb una rigorosa qualitat tècnica i musical, contribuint així, en la línia dels grans mestres catalans –Morera, Garreta, Serra, Toldrà i d'altres-, a la dignificació de la dansa nacional de Catalunya."

L'interès del mestre Ruera per la sardana queda demostrat al llarg de tota la seva carrera musical. De fet, la seva primera composició és la sardana *Aires del Vallès*, que data del 1921, i no deixarà mai de compondre'n i de guanyar premis amb elles (el seu primer premi de composició, en els Jocs Florals de Girona del 1925, l'aconsegueix amb la sardana *Matinal*; i l'últim premi de la seva carrera, al Concurs Ciutat d'Igualada de l'any 1983, serà també per a una sardana, la titulada *Tot teixinç*). El seu catàleg d'obres inclou sardanes d'estructura tradicional (per a una, dues i tres cobles), sardanes revesses, per a cor, per a cor i cobla, per a cant i piano, i per a petit grup de cambra, a més de les seves

pròpies versions per a piano, podent comptabilitzar-ne a prop de setanta títols. També es poden trobar reminiscències d'aquesta dansa en obres seves de caire cambristic apartades del gènere sardanístic –com és el cas del segon moviment del quartet de corda *Ambients*, titulat "*Dansa popular (sardana)*"; i el del segon moviment d'*Empúries*, titulat "*Dansa en cercle*"-.

Per altra banda, també utilitza la cobla en algunes composicions que no segueixen l'estructura formal de la sardana, destacant aquí la seva *Glossa de l'antic ball de les donzelles de Granollers*, premiada el 1976 al Concurs Internacional de Música per a Cobla, organitzat a Barcelona en homenatge a Pau Casals; i molt especialment *Empúries* on en el 2n i 4t moviments utilitza la cobla per augmentar l'orquestra simfònica en una reeixida experiència, del tot inusual, i també mereixedora del Premi Pau Casals als Jocs Florals de la Llengua Catalana, celebrats a la Sorbona de París el 1959, per *Festival* (quart moviment de l'obra), i el Premi Ciutat de Barcelona (grup A) del 1971 pel conjunt de la composició.

Tal com comenta el conegut pianista granollerí Jordi Masó, deixeble del mestre Ruera: "*En general, les sardanes de Ruera es caracteritzen per una gran riquesa harmònica i una sorprenent varietat rítmica. Malgrat les estrictes regles que regeixen la composició*

d'una sardana, Ruera sempre aporta solucions rítmiques innovadores, tot defugint dels tòpics. Són unes sardanes rítmicament sofisticades, que rarament cauen en el recurs fàcil de l'"ostinato" de "negre-dues corxeres" típic d'aquesta dansa." (El conegut "tots som pops" de la sardana). "Recordo al senyor Ruera –així l'anomenàvem els alumnes i amb aquest nom seguirà en la meua memòria- queixant-se de les colles sardanistes a les quals no importava gaire la qualitat de la música, mentre aquesta fos "ballable". "Jo el que vull", solia dir, "és dignificar la sardana" (...) "Potser fruit d'aquest afany de dignificació de la dansa, les sardanes de Ruera presenten un altre tret característic peculiar, que podríem anomenar "unitat motívica". És sabut que la sardana es divideix en dues parts ben diferenciades: els "curts" i els "llargs", repetint-se cada una de les parts dues vegades. En mans de compositors menys experts –o menys ambiciosos musicalment- les dues parts tenen poc en comú, la primera (els curts) funcionant sovint com una simple introducció de la més substancial segona part (els llargs). En les obres de Josep Mª Ruera les dues seccions estan estretament relacionades, ja sigui per una mateixa melodia que es transforma" (...), "o per un motiu breu" (...) "o inclús per un sol interval."

Seguidament us fem unes breus referències a les obres contingudes en aquest enregistrament:

Conte de fades: Sardana datada del 1927, s'emmarca dins de l'etapa de joventut del mestre, on ja s'hi descobreix la voluntat d'agermanar la música popular i tradicional (amb un ús quasi constant del tamborí i passatges bucòlics del flabiol), amb la utilització d'uns recursos compositius més elaborats, de caire contrapuntístic, que posen a prova al conjunt de la cobla, amb frases que es van succeïnt entre els diferents instruments a mode de pregunta-resposta-contraresposta, sense perdre el caràcter festiu, dinàmic i vigorós de la dansa.

Sota la parra: Obra del 1929, etapa de gran activitat compositiva del mestre, (amb esmenes del 1983), és també una composició fresca, alegre i festiva, on Ruera experimenta en la recerca d'una base rítmica que procura evitar l'ús de les formes més comunes en el format de la sardana.

1929: Composició també del 1929, no inclosa en el Catàleg del Fons Josep Maria Ruera publicat per la secció de Música de la Biblioteca de Catalunya, amb títol lacònic (que repeteix també amb la sardana *1930* nascuda l'any següent) en la que destaca la inscripció a la coberta, segurament del propi compositor, "Sardana grossa".

Tocs de festa: Sardana del 1930, clarament innovadora, va ser premiada al concurs que el 1933 va organitzar l'Associació de Premsa de Barcelona (sota el nom de *Tritlleigs de festa*). Malgrat el premi, el mestre percep una manca d'acceptació d'un ampli sector dels sardanistes

d'aquell temps, i opta per resagnar-se; tot i que convingut de la seva línia creativa i del seu desig de dignificació de la sardana continuarà en el futur sense gaires concessions "populistes". Tal com diu Jordi Masó, es tracta d' "un dels millors exemples de l'estil de Ruera durant la seva primera etapa com a compositor (els anys 20 i 30): una música exuberant, d'una "força exultant" (...) "sovint bastant dissonant (però sempre dins d'un marc clarament tonal). La primera part –els curts- és notable per la seva indefinició harmònica: la música no acaba d'instal·lar-se en cap tonalitat i de fet no ho farà fins ben entrada la segona part –els llargs- al compàs 83, quan la melodia final ens situa clarament en el to de Fa Major".

Empúries, la grega: Creació del 1931, guanyadora del premi a la millor sardana en els jocs Florals de Girona d'aquell mateix any, "és una sardana molt significativa de Ruera, ja que va ser l'origen del segon dels *Tres moviments simfònics per a banda*" estrenats el 1936, i que acabarà evolucionant en l'obra mestra de Ruera, els quatre moviments simfònics per a orquestra i cobla *Empúries* del 1971. Marcadament atret per la cultura grega, i -com escriu Anna Maria Piera- "inspirat per aquesta antiga civilització, escriu una dansa de joia i festa en honor del que simbolitzen les ruïnes d'Empúries." Tot i que en aquesta "embrionària" composició l'autor encara no fa ús dels recursos tècnics compositius de l'antiga Grècia que pretén emular i que acabarà desenvolupant en aquelles

altres dues obres tot cercant camins nous d'expressió, els curts i bona part dels llargs d'*Empúries, la grega* "són gairebé idèntics al segon poema d'*Empúries* (que porta el títol de *Dansa en cercle*), per bé que en tots els sentits aquesta és una versió més "convencional", menys treballada que la posterior versió orquestral, tot i mantenir l'extraordinària energia de les obres juvenils de Ruera", i on també s'hi endevina –malgrat això- una clara pretensió simfònica.

Ofrena: Composició del 1950, també inclosa en el Catàleg del Fons Josep Maria Ruera publicat per la secció de Música de la Biblioteca de Catalunya, on es llegeix a la coberta la inscripció "Al mestre i bon amic Joaquim Serra amb motiu de l'Homenatge d'admiració i simpatia que li ofrenem els qui, de fa molt temps n'hi som deutors."

Tríptic Laietà: Tal com ens comenta Jordi Masó eloqüentment, "el *Tríptic laietà* és un conjunt de tres sardanes que caldria considerar com l'aportació més significativa de Josep Mª Ruera a aquest gènere musical. Escrit l'any 1970, el *Tríptic* va guanyar el Premi Ciutat de Barcelona 1970 en la categoria de música per a cobla (la tercera sardana del tríptic, *Barcelona-La muntanya*, obtingué, a més, el Premi de la Crítica "Sardana de l'Any 1971-72"). Són tres sardanes d'una riquesa harmònica extraordinària, amb més ús de la polifonia del que és habitual en aquest tipus de composicions, i que remet directament a l'escriptura

rica i virtuositica de Juli Garreta o Enric Morera, als quals Ruera admirava. Com que el Triptic pretén ser un reflex musical de la ciutat de Barcelona, presenta també alguns elements descriptius que tot i l'aparent ingenuïtat, tenen molt encant: sentirem els clàxons i el brogit del trànsit a Barcelona-La ciutat, les sirenes dels vaixells i la febril activitat portuària a Barcelona-El port (una de les sardanes més líriques del compositor) i la calma i els ecos a Barcelona-La muntanya. Però tot això només serien frivolitats si la substància musical no fos tan rigorosa: cada sardana del Triptic es basa en un motiu simple a partir del qual el compositor extreu els diferents temes que basteixen la peça. A Barcelona-La ciutat el motiu el formen les tres notes (fa-mi-do) que escoltem en el primer compàs, i tots els temes de la sardana deriven d'aquestes tres notes. A Barcelona-La muntanya, el motiu del fugat (re-sol-fa-sol) amb el qual comença la segona part (els llargs) serà present en tota la resta de la sardana i també s'endevina, subtilment transformat, en la primera part. A Barcelona-El port, el motiu principal són novament quatre notes (sol-fa-re-sol), curiosament l'exacta retrogradació del motiu de Barcelona-La muntanya, la qual cosa ens fa pensar que també hi ha una connexió entre les tres sardanes que formen el Triptic."

La Veu de Catalunya: Composició datada del 1972, que el mestre Ruera va dedicar a Ràdio Joventut "La Veu de Catalunya" tal com es llegeix a la coberta: "A "Ràdio

Joventut" de Barcelona va dedicada aquesta obra en record de l'encert de la fundació i recerca de "La Sardana de l'Any"." Justament, aquesta iniciativa - liderada pel periodista i activista Jordi Puerto - va començar des d'aquella emissora, i en la seva primera edició va ser premiada la sardana Barcelona-La muntanya. En rebre el premi el mestre Ruera comentà: "... "La Veu de Catalunya", jo entenc que són totes les seves cançons populars ...", i com recorda el mateix Jordi Puerto, "al cap de vuit dies rebíem el pentagrama d'aquesta "Veu", on Ruera utilitza tot un recull de melodies populars per bastir la sardana, amb el seu segell estilístic.

Al nostre Garreta: Obra del 1975, que Ruera dedica a un dels seus referents pel que fa a la música per a còbala, en Juli Garreta. A la capçalera de la partitura podem llegir: "Estrenada en els actes commemoratius del Centenari de la Naixença de Juli Garreta a St. Feliu de Guíxols, 19-III-1975 per la Còbala Barcelona." Es tracta d'una composició on Ruera novament es mostra amb plenitud de recursos, iniciant els curts amb un clar tema fugat encarregat a la tenora, al fiscorn i al tible on s'hi acaba afegint el conjunt d'instrumentistes; posteriorment exclou deliberadament les melodies llargues d'un sol instrument, obtenint el discurs musical a partir d'un treballat conjunt harmònic format per breus elements de cadascun dels components de la còbala; finalitzant amb una clara referència a la sardana Juny de Garreta, amb una manifesta intenció de dedicatòria.

A l'entorn de la Porxada: Citant novament a Jordi Masó: "és una de les sardanes més aconseguides de l'autor. Escrita l'any 1977 va guanyar el tercer premi en els Premis Joaquim Serra 1977. L'arpegi inicial (re-fa-la-re) és el motiu que serà present al llarg de tota l'obra. Però Ruera va encara més enllà i transforma la melodia inicial (A) en acompanyament de l'expressiva melodia (B) que apareix als llargs (melodia també estretament vinculada al motiu re-fa-la-re). Per acabar-ho d'arrodonir, durant la desenfadada secció final (C) també podem sentir alhora la melodia B actuant aquesta vegada d'acompanyament en una mostra més de l'habilitat contrapuntística del compositor."

Només podem afegir amb admiració: Quanta música posava Ruera a les seves sardanes!

Desitgem que fruiï d'aquesta selecció de les seves obres, que tot i obligadament limitada, és una mostra significativa del seu destacat llegat musical.

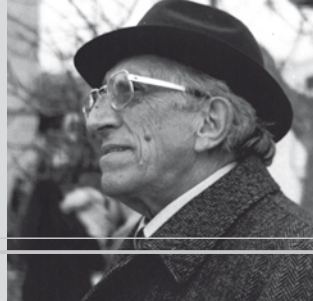
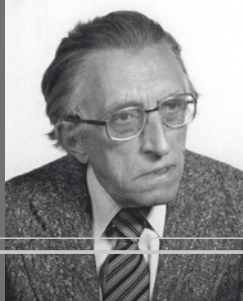
Josep Palau

BIBLIOGRAFIA

- Crespi, J; Garau, JM. Fons Josep Maria Ruera. Barcelona: Secció de Música de la Biblioteca de Catalunya. Actualització d'octubre de 2006.
- Masó, J. Josep Mª Ruera i la dignificació de la

sardana. Josep Mª Ruera. Sardanes per a piano. Opuscle acompanyant al CD amb Ref.: 1CM0057. Columna Música. 2000.

- Nonell, J; Subirana, LI. Compàs. Compendi bàsic de la pràctica sardanista. Barcelona: Caixa de Barcelona. 1988.
- Piera, AM. El mestre Josep M. Ruera: músic i ciutadà de Granollers. Monografia. Granollers: Revista *Lauro* num. 15. Museu de Granollers. 1998.
- Piera, AM. Josep Maria Ruera i Pinart (1900-1988). Barcelona: DINSIC Publicacions Musicals, S.L. 1ª edició. 2000.
- Piera, AM. Josep Mª Ruera. Sardanes per a piano. Opuscle acompanyant al CD amb Ref.: 1CM0057. Columna Música. 2000.
- Pujol, AR; Nonell, J. Els nostres compositors. Josep M.ª Ruera i Pinart. Girona: Publicació de Cultura Popular Catalana. Nº42, octubre 1983, p11-3.
- Riera, C; Serracant, JM; Ventura, J. De la A a la Z. Diccionari d'autors de sardanes i de música per a còbala. Col·lecció MOS. Girona: Editat per SOM, Revista de Cultura Popular de Catalunya. 2ª edició. 2002. p196-7.
- Roqué, R; Puerto, J. Històries de les sardanes (IV). Col·lecció MOS: 19. Girona: Editat per GISC. 2004. p218-233.
- Ruera, JM. Josep Mª Ruera i Pinart (músic) 1900-1988. Autobiografia del compositor. Exemplar mecanografiat. 1989.
- Varis. La Sardana de l'Any 1971/72. Contraportada del disc amb Ref.: Olympe L-402. Barcelona. 1976.

els músics de l'enregistrament

La cobla de cambra de catalunya, sota la direcció de Jesús Ventura i Barnet, ha comptat amb els següents instrumentistes:

conte de fades (1)

flabiol
tible I
tible II
tenora I
tenora II
trompeta I
trompeta II
trombó
fiscorn I
fiscorn II
contrabaix

Marcel Sabaté
Joan Barrera
Francesc Gregori
Ferran Miàs
Josep Coll
Roger Santiago
Jordi Gil
Isidra López
Ivan Babiloni
Ramon Casanovas
Agusti Pedrico

sota la parra (2)

Marcel Sabaté
Joan Barrera
Oriol Oller
Josep Coll
Alex Vila
Jordi Gil
Jordi Serrano
Ivan Babiloni
Ramon Casanovas
Jordi Estartús
Agusti Pedrico

1929 (3)

Bernat Castillejo
Jordi Campos
Jordi Feliu
Xavier Molina
Pere Benítez
Marc Solanel·las
Carles Raya
Jordi Giménez
Joan Carvajal
Pep Moliner
Francesc Saladrígues

tocs de festa (4)

Bernat Castillejo
Ramon Casafont
Jordi Feliu
Josep A. Sánchez
Pere Benítez
Carles Raya
Carles Martí
Jordi Giménez
Pep Moliner
Antoni Balada
Marc Santiago

empúries, la grega (5)

Marcel Sabaté
Francesc Gregori
Joan Barrera
Ferran Miàs
Josep Coll
Roger Santiago
Jordi Gil
Isidra López
Jordi Estartús
Ivan Babiloni
Agusti Pedrico

ofrena (6)

Bernat Castillejo
Jordi Feliu
Jordi Campos
Xavier Molina
Pere Benítez
Carles Martí
Marc Solanel·las
Joan Carvajal
Pep Moliner
Antoni Balada
Marc Santiago

barcelona-La ciutat (7)

flabiol
tible I
tible II
tenora I
tenora II
trompeta I
trompeta II
trombó
fiscorn I
fiscorn II
contrabaix

Bernat Castillejo
Jordi Feliu
Ramon Casafont
Pere Benítez
Josep A. Sánchez
Carles Raya
Carles Martí
Jordi Giménez
Pep Moliner
Antoni Balada
Francesc Saladrígues

barcelona-El port (8)

Bernat Castillejo
Jordi Campos
Ramon Casafont
Xavier Molina
Josep A. Sánchez
Marc Solanel·las
Carles Raya
Jordi Giménez
Joan Carvajal
Pep Moliner
Marc Santiago

barcelona-La muntanya (9)

Marcel Sabaté
Oriol Oller
Francesc Gregori
Alex Vila
Ferran Miàs
Jordi Serrano
Roger Santiago
Isidra López
Ivan Babiloni
Ramon Casanovas
Agusti Pedrico

La veu de catalunya (10)

Marcel Sabaté
Oriol Oller
Joan Barrera
Josep Coll
Alex Vila
Jordi Gil
Jordi Serrano
Isidra López
Ramon Casanovas
Jordi Estartús
Agusti Pedrico

Al nostre garreta (11)

Marcel Sabaté
Francesc Gregori
Oriol Oller
Alex Vila
Ferran Miàs
Jordi Serrano
Roger Santiago
Ramon Casanovas
Jordi Estartús
Ivan Babiloni
Agusti Pedrico

A l'entorn de la porxada (12)

Bernat Castillejo
Jordi Campos
Ramon Casafont
Xavier Molina
Josep A. Sánchez
Marc Solanel·las
Carles Martí
Jordi Giménez
Antoni Balada
Joan Carvajal
Francesc Saladrígues